quandam fenestram intempesta nocte se in templum demisisset, sensim & sine strepitu, sacro aperto loculo, (ô rem & factu & auditu terribilem) accipit preciosam, quæ desiderabatur, dexteram: & summo silentio reuersus, diligenter quidem apud se seruat, quod furatus fuerat, ne cognosceretur ab aliquo barbarorum. Iob diaconus clam tollit manũ S Iohannis.

XVII. Hinc egreditur Antiochia, & iter inijt magno metu affectus, ne res fieret manifesta inimicis, ad exequendum propositum multis sæpè vtens precibus. Locum autem loco, & ciuitatem ciuitate commutans, festinabat ad exitum. Cumq; lethiferas illas vias sic peruasisset, peruenit ad fines Romanos, magnum quidem illum metum excutiens, audaciùs autem & confidentiùs festinans ad regiam ciuitatem. Postquàm verò fidelis Imperator eius resciuit aduentum, & re admirabili fuit obstupefactus, Christo quidem non poterat agere gratias pro dignitate, vt quem insperatum impediret gaudium: eos autem, qui hoc sanctum cum hymnis, lampadibus & vnguentis essent suscepturi, & ad ipsum allaturi, emisit: vt sicut ipse vox clamantis in deserto parare vias Domini, & semitas rectas facere, iussus erat: ità etiam ipsi Christianam ingredienti ciuitatem, & à qua eius gratia non longè aberat, pararentur honesti & decori ingressus. Cùm ergò appropinquaret Chalcedonem, nauis quidem emissa est Imperatoria, & pontifex cum sacerdotibus, & quicunque ex senatu erant clari & illustres simul, vt sactum illum thesaurum inferrent in regiam, cum quibus fidelium quoque multitudo vrbe egressa, mari ei nauigàrunt obuiam, vt eum deducerent. Vide cum quando honore sacra Præcursoris manus excipitur.

XIIX. Postquam autem fuit susceptus in manus Pontificis, & eius ferebatur vlnis, & in mare ascendit, licebat videre ipsam quoque aquæ naturam placidam & tranquillam, mollibus fluctibus ante nauem exilientem, & ad Imperatores eius cursum dirigentem. Porrò autem aliquid quoque accidit alijs magis admirabile, & dignum manu veneranda Præcursoris. Aderat enim dies festus sanctorum luminum, in quo vera illa lux, Iordanis fluenta complectens, humanæ naturæ contritionem reformauit. Et quoniam præcedente die ieiunio præpurgamur, accidit vt in ipsa hora vespertina, in qua mos est Christianis peragere sanctificationem, diuina manus aduenerit: quam cùm Christi amantissimus Imperator, tanquàm cæleste donum & ab interitu alienum suscepisset, & amplexus esset, desiderijque & fidei lachrymas effudisset, reponit in medio templorum regalium: adeò vt omnes credetent illum ipsum adesse Baptistam, etsi sub adspectum non caderet, & propositas aquas sua sanctificare dextera. Hinc canebantur hymnodiæ spiritûs, illata lumina templum illuminabant, omnium oculi ad sacram capsam erant aperti, & adspectu hauriebant sanctificationem. Festum sanctorum luminum, Epiphania Domini est. Nota de luminibus.

XIX. Sic quidem cùm festum sanctorum Theophaniorum, & sic etiam sequens, in quo sacri Præcursoris memoria est altiùs nobis tradita, quippè qui diuini baptismatis mysterio inseruiërit, peregissemus & celebrauissemus, iudicauimus par esse manûs quoq; honorare depositionem festis annuis, hac quoq; connumerata alijs eius festis, vt ex rebus illius nihil sit non gloriosum & admirabile. Et nunc eccè adest hoc festum clarum & insigne post circularem anni ambitum, distillans nobis imbres miraculorum, & ea afferens, quæ sunt futura animis nostris conducibilia. Est ergò nobis proposita omni ex parte gloriosa & veneranda manus Baptistæ & Præcursoris, incorporeis circumdata virtutibus, quæ admirantur sancti spiritûs virtutem, quæ in ea habitat. Quodnam ergò est hoc templum hodiè pulchrius? Quænam ædes diuina venerabilior, & magnificentior hac, in qua hic sacer & diuinus thesaurus repositus, innumerabilium luminum splendore cum cælestibus contendit spectaculis? Sub quibus quæ supernè descendunt gratiæ sancti spiritûs, dispensantur pro modo vniuscuiusque fidei, eorum, qui laudant & celebrant, animabus: In Christo Iesu Domino nostro, cui gloria & potentia in sæcula sæculorum, Amen. Festum annuũ depositæ manûs S. Iohannis. Reliquiæ Sanctorum templum sancti Spiritus.

MARTYRIVM S. SABINÆ, ILLVSTRISSIMÆ MATRONÆ, AVTHORÆ ADONE, IN MARTYROLOGIO. An. 120.

I. Romæ in Auentino, in oppido Vindinensi, ad arcum Faustini, natale beatissimæ & illustrissimæ Sabinæ martyris, quæ fuit vxor præclarissimi quondam Valentini, & filia Herodis Metallarij: Quæ passa est, Adriano imperante, sub præfecto * Elpidio. Avg. 29. * Helpidio.

II. Hanc beata virgo † cum in domo eius conuersarerur, persuasit in fide Domini Iesu Christi. Quæ postmodùm eandem virginem vsque ad locum passionis secura est: & cùm ei * Beryllus diceret, Quid tibi ipsa derogas? aut quare temetipsam vilem reddis? aut quare non consideras, quæ es, aut cuius filia es? Coniunxisti enim te Christianis, & oblita es natales tuos, & memoriam tanti viri, cuius fuisti, & deorum, quorum iram vereor ne incurras. Reuertere magis ad domum tuam, & dimitte hanc nefandam, quæ maleficijs te & plures demutauit à cultura deorum: beata Sabina respondit: Illius sanctæ puellæ, de qua dicis, maleficijs vtinàm & tu suadereris, sicuti & ego suasa sum, & ab immundis recederes idolis, & verum & certissimum agnosceres Deum, qui bonos ad æternam vocat vitam, & malos in pœnam relinquit perpetuam. Quod Præses audiens, reueritus illam dimisit. S Sabina conuertitur a S Serapia. † Seraphia. * præses. Præfectus non audet eam punire

III. Vt verò beata Serapia gloriosissimo martyrio coronata est, illustrissima Sabina colligens reliquias eius, celebratis venerabilibus exequijs, vt thesaurum sempiternum, vel preciosam margaritam reposuit in monumento suo, quod ipsa sibi cum summo studio & ornatu fecerat. Deinde interpositis aliquot diebus, comprehensa, iudici Elpidio præsentatur. Quam ille videns: Tu es, inquit, Sabina, vxor quondam Valentini illustrissimæ memoriæ, & filia Herodis? Cui sancta matrona respondit: Ego sum, & gratias ago Domino meo Iesu Christo, qui me peccatricem per sanctam famulam suam Serapiam, de multis sordibus & potestate dæmonum liberare dignatus est. Sistitur coram Elpidio Præfecto. Constantia eius.

IV. Commotvs postmodùm Præfectus, cùm videret in confessione Christi constantiam eius, dictauit sententiam, dicens: Sabinam dijs inobedientem, dominos quoque & Augustos nostros blasphemantem, gladio percuti decreuimus, atque omnes facultates eius publicis titulis designati. Passa est autem beata famula Christi Sabina 4. Calendas Septembris: & à Christianis sublatum corpus eius, sepultum est in monumento, vbi ipsa venerabiliter reposuerat magistram fidei suæ virginem Serapiam, ad arcum Faustini, iuxta aream Vindiciani in oppido Vindinensi. Percutitur gladio.

HISTORIA S. SAVINÆ VIRGINIS EX BREVIARIO TRICASSINO EDITA PER N. CAMVZAT IN antiq. Tricassinis. An. 310.

I. Postquam beatus Sauinianus supernæ patriæ desiderio accensus, parentes patriamque reliquit, deflebat eum quotidie pater eius. Et cum filiam quandam haberet, nomine Sauinam: non audebat eam obiurgare, sed multis eam blandimentis alliciebat, ostendens ei aurum arabicum, & lapides pretiosos. Illa vero afflicta, præ amore & desiderio fratris sui, quem amissum putabat, non solum non accipere, sed nec respicere ea volens, iugiter flebat. Quadam igitur die, cum fratrem suum amarius fleret, frater S. Sauinæ, peregre proficiscitur. Avg. 29. B Sauinianus martyr, cuius festum incidit in 29. Ianuarij.

Angelus apparet Sauinæ fratrem lugenti. *Matth. 10.*

fleret, & pro eo idolis supplicaret: tandem posito super petram capite, sopore oppressa, obdormiuit. Angelus autem Domini ei dormienti apparuit: dicens. Sauina noli flere, sed relictis omnibus, quæcunque habes, recede ab his hominibus vana colentibus, & inuenies fratrem tuum in maximo honore constitutum. Dixit enim Dominus, Qui non reliquerit patrem aut matrem propter me, non est me dignus. Et his dictis: recessit angelus ab ea.

Sauina cum Maximinola peregre proficiscitur.

BEATA vero Sauina euigilans, ait ad Maximinolam collactaneam suam, Dilectissima mihi Maximinola, aliquid ne sensisti? Et illa, etiam Domina. Nam vidi hominem tecum loquentem, sed nescio quid dicentem. Non me (inquit Sauina) accusabis. Et illa, absit Domina. Quæcunque vis, facias: tantum ne te occidas: Sicque in crastino occulte, nesciente patre, à patria recesserunt, Dominum cum lachrymis orantes, vt viam sibi suam dirigeret. Cum ergo Sauinus pater eius diu fecisset eam inquiri, & non inuenisset: eleuatis in cælum manibus ait. Si tu es Deus, qui potestatem habes in cælo, & in terra, & alius præter te Deus non est, si potestatem habes saluandi nos, destrue idola manu facta, quæ vsque nunc adoraui, quæ & me natosque meos saluare non potuerunt. Tunc intonans de cælo Dominus, idola omnia confregit, & comminuit à summo vsque ad fundamentum, quod multi videntes crediderunt. II.

Romam venit. Ibi baptizatur. Miracula eius. Iterum apparet ei angelus.

DEINDE non multo temporis spatio transacto, beata Sauina Romam veniens, vrbem circuiuit, & sepultura beati Petri Apostoli visitata, adhærens mulieri cuidam religiosæ nomine Iustinæ, pariter cum ea orationi vacabat, cuius tandem exhortationibus, Sauina ipsa ab Eusebio Papa baptizata, in virginitate permansit & dum in vrbe esset, duo cæci, duo debiles, & vnus claudus eius orationibus sanati sunt. Post hæc, dormienti ei iterum Angelus Domini apparuit, dicens Sauina, quid est quod facis? Vt quid enim despexisti patrem, & matrem, domosque paternas, & modo hic in delitijs epularis, neque perseueras in peregrinatione tua? Surge & vade Trecas in Campaniam, ibi namque inuenies fratrem tuum quem desiderat anima tua, gemmis pretiosis coronatum: quo dicto, recessit angelus ab ea, III.

Vadit Trecas. Sauinianus martyr.

ILLA vero, vt euigilauit: tremens & Deo gratias agens Româ discessit, & venit Trecas. Cum ergo iam à Trecis ciuitate solo miliari distaret, & præ labore ibidem quiesceret: ecce vir quidam nobilis nomine Licerius de ciuitate egressus, dixit ad eam: Vnde es? cui Sauina, Ego de ciuitate ista sum. Et ille, cur mentiris? nam & loquela tua te peregrinam esse indicat. At illa, vere domine peregrina sum, & fratrem meum Sauinianum diu perditum quæro. Cui ait vir ille, Non est hic, quem quæris: nam & paulo ante Aureliani iussu pro Christo decollatus est, & in tali loco sepultus, locumque ei sepulturæ indicauit. Illa vt hæc audiuit, mox in orationem prostrata, ait: Domine Iesu Christe, qui mihi semper ab adolescentia gubernator fuisti, non me amplius permittas duris itineribus fatigari, sed iube indignum corpus meum sepulturæ hic tradi. Commendo tibi famulam meam, quæ propter me tanta sustinuit: fratremque meum quem hic videre non potui, fac vt vel in regno tuo videre merear, & completa oratione, emisit spiritum. Quod videns Maximinola eius famula, cæpit flere, quia necessaria ad eam sepeliendam non habebat. Illa autem flente, ecce vir venerabilis Licerius ad ciuitatem remeabat, & videns Sauinam mortuam. Maximonolam consolatus est & vestes ad eam sepeliendam præparauit. Deinde conuocatis clericis, ac sacerdotibus alijsque vrbis ciuibus, honorifice ibidem sepulta est. Vna autem mulier cæca, & manibus arida, cum corpus eius tetigisset, statim apertis oculis, & manibus sanis, recessit incolumis. Prædictus vero Licerius quamdiu vixit, Maximinolæ necessaria ministrauit. IV.

Sauina ad sepulchrum fratris moritur. Ibidem sepelitur.

Corpus S. Sauinæ requiescit in suburbijs Tricassinæ vrbis in cœnobio Cellensi.

VITA SANCTI MEDERICI ABBATIS, EX SPECVLI VINCENTII LIB. XXX. CAP. XCII.

AVG. 29. S. Mederici patria & genus. Abstinentia eius.

ANno Domini nongentesimo octogesimoquarto, qui fuit primus annus Ottonis tertij secundùm chronica, leuatum est Parisius corpus S. Mederici Abbatis, ipso die depositionis eius, scilicet quarto Calendas Septembris. Hic Eduæ ciuitatis pago ortus, nobilis genere, cùm tredecim annos ætatis implêsset, inuitis parentibus ad monasterium eiusdem ciuitatis abijt: & ingressus, tantæ abstinentię fuit, vt in hebdomada non nisi bis edulij quicquam caperet, quod non nisi pane hordeaco, vel quod vilius reperire poterat, & aquæ modico fiebat. Corpus vero cilicio asperrimo occultè tegebat, & desuper in vestibus alijs fratribus similis erat. Tandem mortuo Abbati successit, vbi non honorem, sed onus se accepisse considerans, omnibus sibi commissis verus pater apparere studuit. Ipso tempore, quidam monachus eiusdem loci, cùm libidinis æstu grauiter vreretur, & hoc patri pio indicâsset: ille tunicam, qua induebatur, ei ad induendum direxit: Qua indutus, ilicò dæmon incentor ipsius mali, fugiendo delituit, magnis vocibus proclamans: Sancte Mederice, cur incendis me precibus tuis? Vasculum quod diu possederam abstulisti, & me inextinguibili incendio mancipâsti. Tunc sanctus diuina voce eum increpauit, & ille abscessit. Monachus verò ille postmodùm in tanta sanctitate permansit, vt plurimæ per eum virtutes efficerentur. Alius quoque prædicti patris discipulus, ità erat diabolica illusione subactus, vt quandocunque operi diuino insistere deberet, statim vt synaxeos oratio consueta finienda erat, ab ecclesia exiret. Qua de causa frequenter admonitus, non tamen est emendatus. Tunc sanctus Abbas panem accepit, & benedicens, eulogias fratri tribuit, & ab eo mox inimicum exclusit. Cùm de diuersis regionibus, audita eius fama, ad eum multi properarent, desertũ locum expetijt, & sub statu diù desiderato sese conclusit: ita * vt quicquid ciborum sumendum esset, proprijs manibus elaboraret. Fratres verò de abscessu eius tristes effecti, per vastam eremum longè lateque eum perquirunt, & tandem inuentum, cùm reducere non possent, Episcopum adeunt. Qui cum eis pergens, sanctum in eremo reperit: & excommunicationis vinculo eum alligans, ad monasterium perduxit, vbi multa post sanctitate, floruit, & multas infirmitates curauit. Tandem orationis causa, Parisius proficisci voluit: in quo etiam itinere, multa per eum Dominus miracula fecit. Denique Parisius veniens, in cellula quæ sub nomine S. Petri Apostoli fuerat consecrata, duobus annis & nouem mensibus Deo militauit, ac demum vocatis discipulis suis, obitûs sui diem indicauit, in quo expletis omnibus, valedicens eis, inter verba orationis ad Deum migrauit quarto Calendas Septembris.

Creatur Abbas. Tunica sua monachum liberat à libidinis æstu. Alium monachum ab infestatione diaboli pane benedicto eripit. * Vult latere mundũ, sed non potest. Felicissimus obitus eius.

VITA